

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **A. D.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2020, čj. OAM-492/ZA-ZA12-VL13-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2020, čj. 1 Az 14/2020-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal 23. 5. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl o žádosti tak, že stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neudělil. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] V řízení o mezinárodní ochraně stěžovatel uvedl, že do České republiky poprvé přijel v roce 2008 a pobýval tu do roku 2011, kdy se do Uzbekistánu vrátil, aby se zúčastnil bratrovy svatby. Tehdy ho asi na 20 dní zadrželi, protože dlouhodobě pobýval mimo Uzbekistán. Do České republiky opět přijel v roce 2012 a neví, co by ho po návratu v Uzbekiskánu opět čekalo. Návratu se obává také proto, že je z Andijanů a v roce 2005 ho pro účast na revoluci zadrželi na 15 dní. V České republice žádal o různá pobytová oprávnění a pobýval tu na základě víza za účelem strpění. Naposledy žádal o udělení trvalého pobytu, řízení ale ještě nebylo skončeno.

[3] Stěžovatel v žalobě napadal závěr žalovaného ohledně netvrzení relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Podle stěžovatele žalovaný nesprávně posoudil podmínky v zemi jeho původu (Uzbekistánu), kde existuje nedemokratický režim, není

zde bezpečno a ani tam není možné bezpečně vycestovat. Podle stěžovatele tak nelze vyloučit, že mu může hrozit v Uzbekistánu uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení, a měla mu tedy být udělena minimálně doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu.

[4] Městský soud se s žalobou neztotožnil. Podle něj argumentace stěžovatele ohledně hrozeb vůči jeho osobě ze strany uzbeckých úřadů neodpovídá skutečnosti, protože úřady této země běžně nepostihují občany za pobyt v cizině. Ohledně tohoto zjištění odkázal městský soud na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, čj. 6 Azs 291/2018-25 a další judikaturu zdejšího soudu, nejnověji usnesení ze dne 23. 8. 2019, čj. 5 Azs 392/2018-30. Vedle toho městský soud poukázal na zprávy o zemi původu, které shromáždil žalovaný. Tyto zprávy městský soud považoval za aktuální a ve věci relevantní. Z Informace ministerstva zahraniční ze 7. 3. 2019 plyne, že dochází v Uzbekistánu k určité liberalizaci, např. od 1. 1. 2019 jsou zrušená výjezdní povolení. Stěžovatel sice uváděl krátkodobá zadržení uzbeckými úřady, přesto ale mohl z Uzbekistánu v roce 2008 bez problémů vycestovat a v roce 2011 se tam dobrovolně vrátil, aby v roce 2012 opět bez problémů odcestoval. V roce 2019 mu uzbecký zastupitelský úřad také bez problémů vydal nový cestovní pas. Městský soud tak neshledal důvody ani pro udělení doplňkové ochrany a žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Kasační námitky směřuje proti nedostatečně zjištěnému skutkovému ze strany žalovaného, které měl městský soud přehlédnout, pokud se spokojil se závěrem, že nejsou důvodné obavy ohledně vzniku vážné újmy stěžovateli v Uzbekistánu [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Podle stěžovatele městský soud situaci v Uzbekistánu namísto řádného vypořádání námitek zlehčoval a ignoroval existenci diktátorského režimu v této zemi. Stěžovateli měla být podle jeho názoru při řádném zvážení těchto okolností udělena minimálně doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Kromě toho stěžovatel uvádí, že napadá rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, protože byla nedostatečně vyvrácena jeho argumentace [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[6] Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, popřípadě její zamítnutí. Poměry v Uzbekistánu včetně tamního politického režimu se městský soud podrobně zabýval, konkrétně v bodech 15 až 17 rozsudku. Podle žalovaného se stěžovatel snažil žádostí o udělení mezinárodní ochrany jen legalizovat svůj pobyt na území republiky, protože tuto žádost podal až po 7 letech pobytu. Mezinárodní ochranou nelze podle žalovaného nahrazovat „běžná“ pobytová oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003-47).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Jelikož jde o věc mezinárodní ochrany, zabývá se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy

pokračování

stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) Nejvyšší správní soudu pro stručnost odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Sám stěžovatel netvrdí, v čem okolnosti jeho případu splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu tímto usnesením vymezených kritérií.

[8] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele, protože kasační stížnost pouze opakuje tvrzení o problematických poměrech v Uzbekistánu, se kterými se přesvědčivě vypořádal městský soud. Přijatelnost kasační stížnosti tedy předně nezakládá odkaz stěžovatele na nedostatečně odůvodněný rozsudek městského soudu. Městský soud se totiž situaci v Uzbekistánu podrobně věnoval. Na žalobní body městský přiléhavě reagoval a odpovídajícím způsobem je vyvrátil. Městský soud se tak v řízení nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[9] Otázka poměrů v Uzbekistánu je pak dosavadní judikaturou již řešena, je řešena jednoznačně a není důvod k judikatornímu odklonu. Podle této judikatury neodůvodňují poměry v Uzbekistánu obecné přiznávání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, čehož se stěžovatel domáhá. Kromě výše uváděných usnesení čj. 6 Azs 291/2018-25 a čj. 5 Azs 392/2018-30, na které odkazoval již městský soud, lze uvést také aktuální usnesení ze dne 17. 6. 2020, čj. 4 Azs 51/2020-30, a usnesení ze dne 14. 6. 2020, čj. 10 Azs 12/2020-40, ve kterých se Nejvyšší správní soud rovněž vyjadřoval k situaci v Uzbekistánu.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. září 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu